

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce: **Bc. M. D.**, právně zastoupeného Mgr. Filipem Lederem, advokátem se sídlem v Brně, Lidická 57, proti žalovanému: **Finanční úřad Brno II**, se sídlem Cejl 113, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 21. 1. 2009, č. j. 31 Ca 2/2008 - 35,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností brojil žalobce (dále jen „stěžovatel“) proti výše uvedenému rozsudku krajského soudu, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí o námitkách dle ust. § 52 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, vydaném Finančním úřadem Brno II. (dále jen žalovaný), ze dne 5. 11. 2007, č. j. 180091/07/289940/8370. Tímto rozhodnutím byla zamítnuta námitka stěžovatele proti exekučnímu příkazu.

Stěžovatel v kasační stížnosti uvedl, že napadené rozhodnutí správního orgánu je nezákonné, když žalovaný nesprávně posoudil podání stěžovatele proti exekučnímu příkazu, nevycházel z jeho obsahu a stěžovatele tak významně zkrátil na jeho právech. Napadené rozhodnutí bylo vydáno v řízení trpícím vadou, když výzva k odstranění vad podání byla doručována na adresu, kde se stěžovatel trvale nezdržoval, tedy neměl reálnou možnost si předmětnou výzvu vyzvednout. Stěžovatel uvádí: „*Napadený rozsudek odůvodnil Krajský soud v Brně tak, že důkazní břemeno ohledně doručení písemností daňovému subjektu stihá dle ust. § 31 odst. 8 zákona o správě daní a poplatků primárně správce daně, tj., že správce daně je povinen prokázat, zda došlo k řádnému doručení výzvy k odstranění vad podání stěžovatele. Tuto skutečnost žalovaný dle názoru krajského soudu prokázal tím, že na jednání před žalovaným dne 30. 10. 2006 stěžovatel uvedl správcí daně doručovací adresu*

v Ostopovicích a že stěžovatel na této adrese jiné zásilky od správce daně i v minulosti převzal, přičemž stěžovatel dříve požádal Českou poštu o dosílku zásilek na tuto adresu. Krajský soud uvedl, že kdyby se stěžovatel na této adrese nezdržoval, jistě by o dosílání zásilek na tuto adresu opakovaně nežádal. Dle názoru soudu tak žalovaný postupoval v souladu se zákonem, když doručoval na adresu do Ostopovic.” K uvedeným právním závěrům krajského soudu stěžovatel uvádí, že okolnost, kdy měl v říjnu roku 2006 sdělit správci daně, aby mu doručoval na adresu do Ostopovic, vůbec neznamená, že by se na této adrese skutečně zdržoval do té míry, aby splňoval předpoklady pro doručení dle ust. § 17 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků, tzv. fikcí. Na uvedeném nemění nic ani skutečnost, že stěžovatel skutečně v minulosti požádal o dosílku zásilek na uvedenou adresu a v minulosti převzal některé zásilky správce daně. Pokud by měl stěžovatel v úmyslu zdržovat se na adrese v Ostopovicích skutečně trvale, nežádal by pouze o časově neomezenou zvlášť placenou dosílku zásilek, ale změnil by svou adresu jak ve svém občanském průkazu tak i v centrální evidenci obyvatel.

Stěžovatel dále nesouhlasí s názorem krajského soudu, jenž přisvědčil závěru žalovaného, že podání stěžovatele (námitky proti exekučnímu příkazu) trpělo natolik závažnými vadami, že bylo znemožněno jeho meritorní projednání. Stěžovatel poukazuje na ust. § 21 odst. 6 zákona o správě daní a poplatků, podle kterého pro řízení je rozhodující obsah podání, i když je nesprávně označeno a musí být z něj patrné, kdo jej činí, čeho se týká a co se navrhuje. Stěžovatel uvádí, že jeho podání splňovalo zákonem požadované náležitosti, neboť je z něj patrné kdo jej činí, když v závěru za příslušným textem je jako osoba činící podání označen a podepsán pan Bc. M. D., bytem N. 14, B. vč. rodného čísla. Dále je zcela evidentní, čeho se podání týká, neboť z textu předmětného přípisu se jasně podává, že se týká vymáhání údajného daňového nedoplatku na dani z převodu nemovitostí. Z podání je dále patrné, že směřuje proti exekučnímu příkazu a navíc v hlavičce podání je přesně označeno i číslo jednací rozhodnutí, proti němuž podání směřovalo. Pokud jde o poslední zákonnou náležitost ve smyslu ust. § 21 odst. 8 zákona o správě daní a poplatků, kterou je petit ve věci, i tato náležitost je naprosto zřejmá, když stěžovatel navrhuje zrušení příkazu a uvádí i důvody. Stěžovatel namítá neexistenci nároku a jeho promlčení a z podání je zjevné, že má za to, že exekuční příkaz je vadný, nezákonný a navrhuje jeho zrušení. Správce daně tedy byl povinen se námitkou stěžovatele týkající se promlčení zabývat. To platí bez ohledu na okolnost, že by případně podání stěžovatele trpělo určitými vadami. Z uvedeného je dle stěžovatele patrné, že uvedl ve svém podání dostatek informací, mezi kterými jsou obsaženy podstatné náležitosti dle ust. § 21 odst. 8 zákona o správě daní a poplatků, a podání svým obsahem dostačovalo k tomu, aby jej žalovaný mohl meritorně projednat.

Dle názoru stěžovatele, jak vyplývá ze všech výše uvedených skutečností, zmíněné rozhodnutí bylo vydáno nezákonně, v důsledku čehož byl stěžovatel jednoznačně krácen na svých majetkových právech. Krajský soud v Brně nesprávnost napadeného rozhodnutí, v důsledku vlastního nesprávného právního posouzení, potvrdil zamítnutím správní žaloby stěžovatele. Proto je i rozsudek krajského soudu nezákonný a stěžovatel jej navrhuje zrušit a vrátit mu věc k dalšímu řízení.

Žalovaný správní orgán v písemném vyjádření uvedl, že kasační stížnost považuje za nedůvodnou. Dle žalovaného byl exekuční příkaz č. j. 146959/07/289940/8370 ze dne 28. 8. 2007 doručen na adresu v Ostopovicích. Proti exekučnímu příkazu bylo žalovanému doručeno podání, které bylo označeno jako námitka, ačkoliv dále v textu bylo uvedeno, že se jedná o odvolání. V textu podání je uvedeno, že subjekt p. Bc. D. podepsaný pod odvoláním proti výzvě uvádí, že Finanční úřad Brno II. vyzval jeho klienta pana M. D., a proto podává v zastoupení svého klienta toto odvolání. Dále v textu podání namítá neexistenci nedoplatku, přitom v dalším odstavci požádal o jeho posečkání. Stěžovatel v podání uvedl, že nedoplatek je již promlčen a žádal o odložení výkonu rozhodnutí. Z uvedených důvodů se jevílo

toto podání žalovanému jako zmatečné, a proto byl stěžovatel vyzván výzvou k odstranění vad podání dle ust. § 21 odst. 8 zákona o správě daní a poplatků.

Taktéž tvrzení stěžovatele, že se na adrese v Ostopovicích nezdržoval, považuje žalovaný za účelové, neboť pošta jeho písemnosti sama na tuto adresu dosílá a navíc to potvrdil i sám stěžovatel při jednání u žalovaného. Vzhledem k tomu, že si stěžovatel na adrese v Ostopovicích písemnosti vyzvedával, a rovněž že Česká pošta žalovanému sdělila, že stěžovatel má požádáno, a to i opakovaně, o dosílku zásilek do Ostopovic, bylo doručováno správně a bylo doručeno řádně. Stěžovatel, dle žalovaného, nebyl nikterak zkrácen na svých majetkových právech, a proto žalovaný navrhuje, aby byla kasační stížnost zamítnuta.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a jsou v ní namítány důvody odpovídající ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadené rozhodnutí krajského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel předně vytýká krajskému soudu, jakož i žalovanému, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v řízení trpícím vadou, když výzva k odstranění vad podání byla doručována na adresu, kde se stěžovatel trvale nezdržoval, tedy neměl reálnou možnost si předmětnou výzvu vyzvednout a tudíž podání doplnit.

Dle ust. § 21 odst. 8 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o správě daní), má-li podání vady, pro které není způsobilé k projednání, vyzve správce daně daňový subjekt nebo jinou osobu zúčastněnou na řízení, aby je podle jeho pokynu a ve lhůtě, kterou správce daně stanoví, odstranil. Současně ho poučí o následcích spojených s jejich neodstraněním. Pokud je den zahájení řízení dnem počátku běhu lhůty pro rozhodnutí správce daně nebo pokud je počátek běhu lhůty od tohoto dne odvozován, běh lhůty se vydáním výzvy podle tohoto odstavce přerušuje a nová lhůta počne běžet až ode dne, kdy dojde k odstranění vad.

Z výše uvedeného vyplývá, že lhůta pro odstranění vad podání je odvozována od okamžiku, kdy je rozhodnutí správního orgánu účastníku řízení oznámeno. Oznámení rozhodnutí je pak nezbytnou podmínkou pro to, aby s výrokem správního rozhodnutí o právu nebo povinnosti mohly být spojovány i jeho závazné právní následky.

Teprve řádným oznámením resp. doručením rozhodnutí tedy nastávají jeho právní účinky. V daňovém řízení se písemnosti zpravidla doručují do vlastních rukou dle ust. § 17 odst. 4 zákona o správě daní. Podmínky pro náhradní doručení jsou v rámci daňového řízení upraveny v ustanovení § 17 odst. 5 zákona o správě daní, jež ke dni sporného doručování stanovilo, že nebyl-li adresát písemnosti, která má být doručena do vlastních rukou, zastížen, ačkoliv se v místě doručení zdržuje, uloží doručovatel písemnost v místně příslušné provozovně držitele poštovní licence nebo u obecního úřadu a příjemce o tom vhodným způsobem vyrozumí. Nevyzvedne-li si příjemce písemnost do patnácti dnů od uložení, považuje se poslední den této lhůty za den doručení, i když se příjemce o uložení nedozvěděl.

Podle konstantní judikatury Ústavního soudu je v případě náhradního doručování konstruována právní fikce, že účinky doručení písemnosti nastanou po uplynutí stanovené doby ex lege i vůči tomu, kdo písemnost fakticky nepřevzal. Právní fikce coby nástroj odmítnutí reality právem je nástrojem výjimečným. Aby mohla fikce v zákoně použita svůj účel (dosažení právní

jistoty) splnit, musí respektovat všechny náležitosti, které s ní zákon spojuje. Z hlediska ústavnosti je třeba striktně trvat na dodržení všech zákonných podmínek pro vznik dané fikce. Účinky doručení písemnosti (do vlastních rukou) mohou ve smyslu § 17 odst. 5 zákona o správě daní nastat především za předpokladu, že se příjemce v místě doručení zdržuje. I když tento pojem není výslovně definován, dle názoru Ústavního soudu se zjevně jedná o místo, kde by příjemce mohl být v rozhodné době doručovatelem zastižen (srov. § 17 odst. 2 a odst. 3 cit. zákona), a to buď přímo, nebo (alespoň) prostřednictvím vyrozumění o uložení zásilky, bylo-li učiněno vhodným způsobem (viz např. nálezy Ústavního soudu ze dne 3. 6. 2003, sp. zn. II. ÚS 23/03; srov. též nálezy Ústavního soudu ze dne 1. 10. 2002, sp. zn. II. ÚS 92/01).

Spornou otázkou v rozhodované věci je, zda v případě zpochybnění některých podmínek náhradního doručování tím, komu bylo doručováno (v daném případě toho, zda se stěžovatel v místě doručení v předmětné době zdržoval), leží důkazní břemeno na správci daně nebo nikoli. V dané věci je relevantní především ust. § 31 odst. 8 písm. a) a písm. b) zákona o správě daní, kde jsou stanoveny povinnosti správce daně při dokazování. Podle tohoto ustanovení mj. správce daně prokazuje a) doručení vlastních písemností daňovému subjektu, b) existenci skutečností rozhodných pro užití právní domněnky a nebo právní fikce.

Nejvyšší správní soud shodně s názorem krajského soudu konstatuje, že důkazní břemeno primárně leží na správci daně a správce daně je tedy tím, kdo nese důkazní břemeno ohledně prokázání skutečnosti, že písemnost doručovaná daňovému subjektu mu také byla náhradním způsobem (fikcí) za splnění striktních zákonných podmínek doručena. Správce daně proto nese důkazní břemeno ve vztahu ke všem skutkovým podmínkám, jež musí být splněny v případě, že má být adresátu doručeno fikcí. Skutečností rozhodnou z hlediska toho, zda lze u stěžovatele uplatnit tzv. fikci doručení v případě sporného doručování výzvy finančního úřadu k odstranění náležitostí vad podání, je, zda žalovaný své důkazní povinnosti dostál.

Jak vyplývá ze správního spisu, dne 28. 8. 2007 vydal žalovaný k vymožení vykonatelného nedoplatku ve výši 251 265 Kč exekuční příkaz pod č. j. 146959/07/289940/8370. Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel námitky. Vzhledem k tomu, že mělo podání stěžovatele vady a nebylo tak způsobilé k projednání, vyzval žalovaný stěžovatele k odstranění vad. Na výzvu ze dne 1. 10. 2007, č. j. 160906/07/289940/8370 stěžovatel nereagoval a žalovaný proto rozhodl tak, že se podané námitce nevyhovuje. Výzva k odstranění vad podání byla doručována na adresu L. 23, Ostopovice, na zadní straně písemnosti s dodejkou je uvedeno, že zásilka byla vrácena z důvodu nevyzvednutí. Žalovaný skutečnost, že se stěžovatel v místě doručení zdržoval, dokazuje jednak úředním záznamem ze dne 30. 10. 2006, ze kterého vyplývá prohlášení stěžovatele, že poštu přebírá v Ostopovicích, dále vycházel žalovaný ze skutečnosti, že stěžovatel na uvedené adrese zásilky běžně přebíral (převzal zde rozhodnutí o námitkách ze dne 26. 11. 2007, exekuční příkaz ze dne 18. 9. 2007, rozhodnutí o předvolání ze dne 24. 10. 2006). Dalším důkazem je rovněž sdělení České pošty ze dne 25. 3. 2008, ze kterého vyplývá, že stěžovatel požádal o dosílku zásilek právě na adresu L. 23, Ostopovice, a to opakovaně na období od 6. 7. 2007 – 5. 1. 2008 a od 6. 1. 2008 – 5. 7. 2008.

Je-li nyní stěžovatelem namítáno, že rozhodnutí žalovaného mu nebylo doručeno, neboť správní orgán doručoval na adresu, kde se stěžovatel nezdržuje, nelze námitce nezákonnosti doručení náhradním způsobem přisvědčit.

Procesní úkony ovlivňují správní řízení, jeho průběh i rozhodnutí. Správní orgán je posuzuje jako projev vůle účastníka, případně osoby zúčastněné na řízení, a to zásadně podle obsahu tohoto projevu. Nejvyšší správní soud shodně s názorem žalovaného nemá důvod pochybovat o projevené vůli doručovat na adresu uvedenou stěžovatelem. Ostatně ani sám

stěžovatel v průběhu řízení tuto svoji projevenou vůli nezpochybnil. Nikdy před tím v řízení netvrdil, že došlo ke změně jeho faktického pobytu resp. adresy pro doručování. Na této skutečnosti nemůže ničeho měnit pouhý stěžovatelův nesouhlas ani předkládaná kopie občanského průkazu, kde je uvedena adresa jeho trvalého pobytu N. 14, B. Adresou pro doručování může být v případě fyzické osoby např. její faktický pobyt, tj. místo, kde skutečně žije, neboť ze zákona o evidenci obyvatel vyplývá pouze to, že místem trvalého pobytu je adresa pobytu občana v České republice, kterou si občan zvolí zpravidla v místě, kde má rodinu, byt, zaměstnání apod., a neplyne z něj tedy povinnost mít trvalý pobyt zapsán skutečně tam, kde fakticky zrovna žije.

K uvedenému Nejvyšší správní soud dále uvádí, že ze správního spisu nevyplývá žádná skutečnost, jež by prokazovala jeho tvrzení, popř. nasvědčovala tomu, že došlo ke změně jeho doručovací adresy. Naopak ze spisu vyplývá, že stěžovatel na adrese v Ostopovicích zásilky před i po odeslání předmětné výzvy přebíral a svoji vůli, aby mu bylo doručováno jinam než na adresu do Ostopovic, v průběhu řízení nezměnil. Stěžovatelovo tvrzení, že v říjnu 2006 sdělil správci daně, aby mu doručoval právě na adresu do Ostopovic, neznamená, že by splňoval předpoklady pro doručení fikcí dle ust. § 17 odst. 5 zákona o správě daní, lze označit za tvrzení spíše formální a účelové, s cílem vyhnout se právním účinkům řádného doručení. Shora popsany přístup stěžovatele (tj. při komunikaci s žalovaným uvedl jako adresu pro doručování adresu v Ostopovicích, opakovaně žádal v dotčeném období Českou poštu o dosílání zásilek na tuto adresu, osobně převzal exekuční příkaz č. j. 146959/07/289940/8370 dne 18. 9. 2007 jakož i rozhodnutí o námitce č. j. 180091/07/289940/8370, které převzal dne 26. 11. 2007 na adrese v Ostopovicích a následné tvrzení o trvalém pobytu v B., N. 14 dle OP) Nejvyšší správní soud, s přihlédnutím ke všem okolnostem této konkrétní věci, vnímá jako účelovou snahu stěžovatele o ztížení, resp. znemožnění doručení a nastoupení tak účinků spojených s doručením. Takovýto přístup nelze, dle názoru zdejšího soudu akceptovat, a to již z toho důvodu, že základním předpokladem efektivního správního řízení je vzájemná součinnost a spolupráce správních orgánů a účastníků řízení. Právě ve smyslu tohoto základního principu je nutno hodnotit konkrétní počinání účastníků řízení. Rovněž v tomto směru je totiž nutno spatřovat praktické naplnění smluvního pojetí státu, představujícího konsensuální odraz přesvědčení občanů o nutnosti existence této instituce k ochraně základních práv a svobod. Ve svých důsledcích by se totiž tento základní vzorec právních vztahů jevil jako zcela neefektivní, pakliže by v praxi bylo připuštěno zneužívání jednotlivých procesních institutů k obcházení a k cíleným obstrukcím, v konečném výsledku znemožňujícím faktické působení práva. Je tedy zcela zřejmé a ze spisu prokazatelné, že stěžovatel na adrese L. 23, Ostopovice přebíral písemnosti a o dosílání na tuto adresu i výslovně požádal. Přestože v kasační stížnosti zdůrazňuje, že nelze uvedenou adresu považovat za adresu pro doručování, což nebylo z jeho strany nijak prokázáno, je nutno vycházet z toho, že nebylo vyvráceno, že v době doručování rozhodnutí žalovaného si uvedenou písemnost nemohl vyzvednout.

Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že žalovaný postupoval při doručení náhradním způsobem v souladu se zákonem, když zásilku doručil právě na adresu do Ostopovic, a to dle dosílací adresy stěžovatelem samým označené. Z dodejky neplyne ani žádný údaj o tom, že by se stěžovatel odstěhoval, na uvedenou adresu byl neznámý apod. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je tedy nutno učinit závěr, že při hodnocení naplnění podmínek náhradního doručování podle ustanovení § 17 odst. 5 zákona o správě daní, žalovaný zcela správně vycházel z dispozice účastníka řízení a dalších důkazních prostředků získaných v průběhu řízení. Ze stěžovatelova jednání nikterak nevyplývá, že by se na předmětné adrese v Ostopovicích, byť dočasně nezdržoval. Teprve po doručení rozhodnutí o námitkách, jež převzal na adrese v Ostopovicích, se začal stěžovatel dovolávat toho, že mu výzva k odstranění vad podání nebyla zaslána na adresu trvalého pobytu a je tudíž neúčinná. Žalovaný

tak své povinnosti vyplývající z ust. § 31 odst. 8 zákona o správě daní dostál a tímto došlo k přechodu důkazního břemene na stěžovatele. Ten však svá opačná tvrzení nedoložil žádnými relevantními důkazy. Za této situace nutno uzavřít, že žalovaný postupoval v souladu s ustanovením § 17 odst. 5 zákona o správě daní s tím, že za den doručení rozhodnutí žalovaného bylo třeba považovat 23. 10. 2007.

Druhou stěžovatelovu námitku, že jeho podání splňovalo veškeré náležitosti a bylo z něj zcela zřejmé, kdo jej činí, čeho se týká a co se navrhuje, považuje Nejvyšší správní soud také za nedůvodnou.

Podle § 21 odst. 6 zákona o správě daní je pro řízení rozhodující obsah podání, i když je nesprávně označeno. Z podání musí být patrné, kdo je činí, čeho se týká a co se navrhuje.

Z citovaného ustanovení vyplývá, že při posuzování procesního úkonu je rozhodující jeho obsah, a nikoliv to, jak je označen. To platí i v případě, že procesní úkon nebyl nijak označen. Tato zásada však platí jen tehdy, je-li úkon účastníka určitý a srozumitelný nebo má-li potřebné náležitosti. Neumožňuje-li úkon jednoznačný závěr o tom, co jím účastník vyjádřil, je třeba v souladu s § 21 odst. 8 zákona o správě daní účastníka vyzvat, aby odstranil vady podání. V projednávané věci lze žalovanému i krajskému soudu přisvědčit, že z podání není zřejmé, kdo jej činí, popř. jménem koho tak činí. Předmětná písemnost je sice podepsána jménem stěžovatele, tj. Bc. M. D., bytem N. 14, B., avšak v textu podání je uvedeno, že je podáno v zastoupení M. D., osobou sice téhož jména a r. č., ale lišící se titulem resp. absencí titulu a odlišnou adresou bydliště (v textu uvedena adresa V. 37, B.). Jakkoli bylo předmětné podání označeno jako námitka proti exekučnímu příkazu, dále v textu se uvádí, že se jedná o odvolání proti výzvě k úhradě daňového nedoplatku pod shodným číslem jednacím, přičemž zákonem o správě daní jsou oba tyto opravné prostředky vč. procesního postupu při řízení o nich striktně rozlišovány. V textu podání je dále namítána neexistence nedoplatku, načež v dalším odstavci je však žádáno o jeho posečkání.

Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že s ohledem na obsah podání, jeví se tato předmětná písemnost jako zmatečná, když nespĺňuje ani základní požadavky kladené na její projednatelnost. Nelze souhlasit s námitkou, že v případě vytykánych nedostatků podání se jedná o nepodstatné formality. Posouzení procesního úkonu podle jeho obsahu neumožňuje, aby správce daně neurčitému a nesrozumitelnému úkonu přikládal např. jiný účastníkem sledovaný smysl, „domýšlel“ obsah podání nebo z jeho obsahu činil nevyplývající závěry, neboť je právě v zájmu účastníka řízení, aby v případě nejasné, nesrozumitelné a neurčité projevené vůle, mohly být tyto vady odstraněny a nedošlo tak např. ke zhoršení procesního postavení daňového subjektu. Věcné projednání takového vadného podání, kterého se stěžovatel domáhá, by naopak znamenal výše zmíněné „domýšlení či dovozování“ obsahu podání, jež však správci daně s ohledem na zachování základních zásad daňového řízení (srov. např. ust. § 2 odst. 2 zákona o správě daní) nepřísluší a nemá oporu v zákoně.

Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem, závěr žalovaného potažmo soudu o tom, že podání neobsahovalo základní náležitosti podání a bylo nutno postupovat dle ust. § 21 odst. 8 zákona o správě daní, tj. vyzvat podatele k odstranění vad, je dle názoru zdejšího soudu správný.

Protože Nejvyšší správní soud neshledal naplnění důvodů kasační stížnosti dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., kasační stížnost podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.) a žalovanému, který byl v řízení úspěšný, náklady řízení

přesahující jeho běžnou správní činnost nevznikly, proto soud rozhodl, že žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 22. října 2009

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu